

DTL 3492

Sárospataki

Iszapági Kozslony

.....

Fozszerkesztfo:

Tarsszerkesztfoek:

Felelfo szerkesztfo:

Benke Kalmán

Béky Zoltán, Karászl Dezsfo, Harsányi Lászlfo

Horkay Lászlfo

Egyeseny Lajos
ff. m.

TARTALOM: Béky Z.: Dr. Batta István. (Nekrolog.) — Mauks Lászlfo: Húsz év... (Vers.) — Molnár Béla: 1916—1926. — Novák Sándor: Hadd el cigány... (Dal.) — Vitéz Kiss Pál: Emlékbeszéd. (Vége köv.) — Béky Zoltán: Pálya végén. (Vers.) — Képes Géza: Az Enyészet jóslata. (Vers) — Horkay Lászlfo: Mikor a ború is lelkesít. — Zsiros József: Östüzek mellett. (Vers.) — —i: Az országos ref. theológus konferencia. — Miles: Tata—Poroszlfo. — Radványi Sándor: Búcsúzik a nyár. (Vers.) — Diák-adomák. Irodalom és kritika. — Egyleti élet. — Hírek. — Szerkesztfoi üzenetek.

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztfoség és kiadóhivatal: Sárospatak. — Kollégium.

Elfofizetés: Egész évre ... 4 pengfo Félévre ... 2 pengfo

XLIII. évfolyam.

Szeptember hó.

1926.

..... Sáropataki
Istusági Közlöny

.....

XLII. évfolyam.

Szeptember hó.

1926.

Főszerkesztő:

Benke Kálmán

Társzerkesztők:

Béky Zoltán, Karácsi Dezső, Harsányi László

Felelős szerkesztő:

Horkay László

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában! Ámen.

Dr. Batta István.

† 1926 júl. 30.

Keserves írni arról az emberről, akit annyira szerettünk,
hogy a szivünk örökké fájni fog utána.

Keserves írni ma, amikor még annyira tépő a fájdalom,
hogy alig birunk szólani. Annyira könnyes a szemünk,
hogy egyebet nem látunk, mint fájdalmat, szörnyű nagy
fájdalmat egy egész sereg ember szívében és könnyet,
tenger sok könnyet a zokogó tanítványok szemében.

Megszakad a szivünk, amikor arra gondolunk, hogy
ő már nincs többé. Ő, akit annyira szerettünk, és aki annyira
szeretett minket. Senki sem siratja tépőbb fájdalommal
— azon a két könnyes szemű árván és azon a jajgató
özvegyen kívül — mint ahogy mi siratjuk őt.

Ki tudja azt, hogy mi volt ő nekünk, ki tudja azt,
hogy mit veszítettünk el őbenne? és ki tudja azt, hogy
miért sírunk mi a legmegrázóbb jajgatással?

Senki sem tudja, mert ezt sem tudni, sem megérteni,
hanem csak érezni lehet. Megérezni, hogy ő minden volt
nekünk. Ő az volt nekünk, akit pótolni nem lehet... Jöhet
helyébe más, jöhet utána jobb is, rosszabb is, az mégsem

lesz ő. *Batta István* csak egy volt és őt sem pótolni, sem utánozni nem lehet.

Nehéz lenne képet adni róla. Mert az, hogy 1882-ben született, hogy Rimaszombaton és Kolozsváron tanult, hogy nevelő, tanár, igazgató, majd egyetemi m. tanár lett stb. ez mind csak keret, forma és külső. Az igazi kép ezek mögött van és ezt sem leírni, sem lerajzolni, sem lefényképezni nem lehet. Azt ismét csak érezni lehet a szív legforróbb, legszenvedélyesebb érzésével, roppant szeretettel, ahogy csak Ő tudott szeretni. Ez az Ő igazi képe.

Ő a szív embere volt. A határtalan — valósággal rajongó — szeretet tanítványai iránt, a jóság, önzetlenség, odaadás, önfeláldozás, amely oly túláradóan lakozott benne, egészen bearanyozta az ő egyéniségét, bearanyozta az ő kedves emberi alakját. A szeretet volt az ő egyéniségének a karakterisztikumja. Jobban szerette a tanítványt, mint ahogy az anya szereti az ő gyermekét. Annyira lelkén viselte a tanítvány ügyét, ahogy más senki sem tudta. Ezért volt Ő nekünk minden, és ezért fáj oly rettenetesen, hogy elment.

Mi tudjuk, hogy mi volt Ő nekünk, és hogy mit vettünk el őbenne. Sokan csak tudóst, nagy szellemet, tanárt láttak benne, de nekünk több volt ennél. Nekünk mesterünk volt, nekünk a legszeretőbb szív volt, nekünk édes atyánk volt édes atyánk helyett. Megtanított nemcsak arra, hogy hogyan kell járni, hanem arra is, hogy hogyan kell megállani, szilárdan, hittel, rendületlenül. Mesterünk volt, aki az anyag szörnyű tagadásában fölgyújtotta a hitnek a lángját s annak a fényénél hozott át a sötétben.

Benne csodálatosan nőtt óriássá a tanár és a szerető szívű nevelő, valósággal édes atya. Benne csodálatos harmóniában állott a tudással a hit. Ő áthidalta az űrt, amely ott tátong az anyag, a tudás, a hit és a lélek között. Áthidalta az ő egyéni életében és át a tanítványok lelkében is. Ezért volt ő több a tanárnál. Ezért volt ő nekünk minden. S ezért zokogunk ravatala felett. Mert ő a miénk volt, nagy szerető szívével, nemes lelkével; és azért zokogunk, mert fáj látnunk, éreznünk, tudnunk azt, hogy az Ő dermedt szívével a mi legdrágább kincsünk zárult koporsóba.

Nehéz lenne képet adni az ő munkaköréről is. Ő zseni volt, aki az ő munkakörének a végtelenségében,

szaktárgyainak a megkötöttségében is mindig egységes és mindig annyira egyéni tudott lenni. Az ő géniusza csupa eredetiség és csupa termékenység volt, ami az ő munkakörében a legfeltűnőbb ritkaság. Ő mindent tudott és ő mindent nagyon jól tudott. Neki még egy fél századig kellett volna ott állani és ott csillogni a legmagasabb polcon, a kultúra katedráján; akkor is hamar ment volna el.

Ő dicsősége volt az ősi Főiskolának. Lélekkel és testtel az övé volt. Nobilis lelkével és törekeny testével.

Hamar roppant meg és ez a roppanás amennyire hamar történt, annyira itéletes volt, mert nagyon sok fájdalmat, nagyon sok könnyet, és nagy sötétséget hagyott hátra. *De nemcsak ennyit.* Hátra hagyott egy „káprázatos képet“, egy csodálatos emléket, mely örökké világítani fog. Egy csodálatos, egy „szent példát“, amely minket örökké vonzani fog. Egy nemes, egy szent, egy „bölcsségtől fénylő nagy tanítást“, beleégetve a mi fiatal, ifjú, bontakozó lelkünkbe, amely minket örökké vezetni fog a nemesebb és a magasabb élet felé.

Batta István nem halt meg. Ő él. Itt van mellettünk. Csodálatosan szerető szívével és nemes lelkével . . .

— És mégis sírunk. És mégsem vagyunk képesek vigasztalni a gyászbaborultakat, a csaknem megrepedő sziveket, a jajgató özvegyet, a könnyes szemű árvákat.

— A Mindenható Istennél van a hatalom arra, hogy megvérezze a sziveket, és hogy begyógyítsa a sziveket.

— Mi imádkozunk a vigasztalásért. Imádkozunk a mi forrón szeretett tanárunk örök életéért, ott fönn a Mindenható Isten színe előtt, az örökkévalóságban.

— Oh legyen ott a Te örökéleted áldott!

— A mi szívünk örökké fájni fog, hogy nem láthatunk többé legszomorúbb, legfájóbb — megsiratott és meggyászolt — halottja a diákságnak!

Béky Z.

Az egyéniségnek az a komoly, félelmes hivatása ez a földi élet, hogy benne döntsön örök sorsa felől, hogy ezen a földön álljon saját akaratából az élet, vagy a halál oldalára.

Makkai.

Húsz év ...

Dús vetések rőt szüretjén
 Ma a Múlttal ölelkezem,
 Száz csatának száz sebére
 Emlékezem ... Emlékezem! ...
 Egyre hajt az ősök átka
 Bús, fekete sötét árnyék,
 Tavaszból mig Télbe érek
 Mennyi bánat, küzdés vár még ...

Borongós Ősz csókolt létre
 S az elmúlás sirt dalt nekem,
 Hulló lombok gyászzenéje
 Jaj, átkísér az életen ...
 Meg sem állni, futni, menni
 Bolygó vándor, vert idegen,
 Összetíport céda Sorsom
 Nagy fájdalom van szívemen ...

Örökségem: Anyám szíve
 S álmok-útján fakó dalok ...
 Szeretetről alig tudva
 Mindig erről dalolgotok.
 Élet — ez a durva szobrász
 Kőbe véste gyermekarcom
 S fájó-vérző koldus-szívem
 Kilángolt sok meddő harcon ...

Csalogattak rejtett csodák,
 Napsütéses tavasz-vágyak,
 Csillagmohos szent magasba
 Felragadtak titán-szárnyak ...
 Minden üdvöt felcsókoltam
 Leány ajkak szűz biborán
 Tűzre perzselt ölelésük ...
 ... Bár hűtlenség kacagott rám ...

Kergettem a boldogságot
 — Balga, hiú önámítás —
 S hogy romba dült múlt világom
 Én-e vagy az Élet hibás? ...
 Pernyét szítál rám az alkony,
 Másokra míg bíbort lövel,
 Zokogok, míg dáridóznak
 Ezerarcú átok ölel! ...

Tavasztváró, sápadt Őszben
 Kisért, csábít sok, szent remény
 És az Élet és az Álom
 Jövendőmben, hogy higgyek én...
 Mártíréltű drága Anyám,
 Tudom, áldást könyörög rám.
 Remélek, ha remélni kell...
 ... Hisz húszéves ma múltam el!...

Mauks László.

1916—1926.

Akkor a legdrágább értékek gigászi harca dúlt — ma, a megmaradt kincsek megmentésének megtartásának apostoli munkája folyik. Akkor, lelkek szent templomai roppantak össze — ma, a megrongált épületek alátámasztása, viharállóvá tétele a nemzeti gondolat principiuma. „A seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi várunk,” volt kibontott trikolorunk jelmondata. — „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot,” — maradt, hitből fakadó bizakodásunk. „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” volt nemzeti dicsőségünk alázatos öntudata — „Perpatvarrá tevél minket szomszédaink között és a mi ellenségeink csúfkodnak rajtunk. Seregek Istene, állíts helyre minket; világoltasd a te orcádat, hogy megszabaduljunk!” — lett megaláztatásunk, bűnbánatunk elcsukló sikolya.

Ebből a milióból nőtt ki, a mi vágyaink piramisa: a tíz éves találkozó. Nem a szokás hatalma, de a lélek hívogatása hozott össze. 12-en voltunk. Megmaradt foszlánya, egy sokatígérő reménynek. Körülálltuk az örök ideálok csorbítatlan oltárát s a hála tüzebe beleöntöttük a hódolat és tiszteletadás vörösborát. Az áldozat illata, — hisszük — betöltötte a szentélyt, de megtöltötte az ünneplő sziveket is. A szeretet és hűség virágaiból koszorút fontunk, ez oltár elpihent 3 papjának sírjára.

A hősök táblája előtt áldoztunk azok emlékének, akik közülünk vérkeresztség által nyertek üdvösséget. Itt éreztük szegénységünket s mégis kiválasztottságunkat, mert nyolc barátunk szíve hűlt ki, szerte-széjjel a feláldoztatás mezején. Kegyeletadásunk nem volt hivalkodó, csak érdemükhöz méltó s egyuttal kezdeményezés a továbbiak biztosítására.

A láng ellobbant, de a tűz melege mindig megmarad. Elhagytuk a kies fekvésű városkát, hol az Alma Mater megcsonkított karral, de ép szívvel munkálja a nemzet feltámadását. Hangzott századokat

átélt boltíveid alatt, a fiak búcsúja: „Ave, Alma Mater, világító tornya Isten-, hazaszeretnek!” Élj, virulj soká, öregbüljön dicsőséged századokon át! Falaid között legyen béke, testvéri szeretet! Őleljen körül és tartson örök ifjúságban azoknak szeretete, akik kebledről már leszakadtak; akik most és majd ezután, tápláló emlődén nőnek.

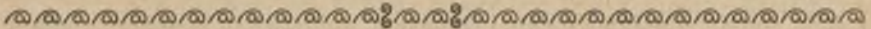
Ez az újság a mienk, örök pataki diákoké. Hálát adok Istennek, amiért én is szellemi vezetője lehettem. Céloom: a nemes tradíciókon felnőtt lélek, e tradíciókat ápoló hűség ébresztése. Üzenetem: Fiúk, szeressétek e vén iskolát, szeressétek egymást! Fiúk, becsüljétek meg a diákhősöket, tábiájuk előtt emeljétek meg kuruczszallagos sipkátokat!

Üdvözet azoknak, akik ünnepségünkön résztvettek; üdvözet néktek, pataki diákok. Ti pedig kedves Barátaim, el ne feledjétek, amit közösen fogadtunk, hogy öt év múlva ismét találkozunk.

Béke és áldás veletek!

Molnár Béla

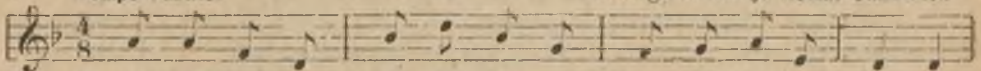
tiszaszederkényi ref. s. lelkész
a találkozó rendezője.

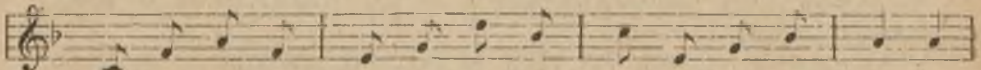
Hadd el cigány . . .

Tempo rubato.

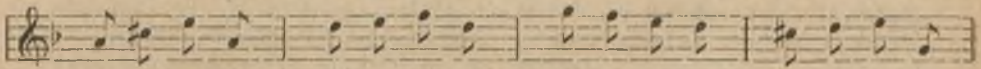
Szövege és zenéje Novák Sándortól.

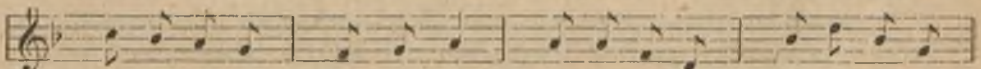
1. Hadd el ci - gány azt a bú - sat, huz - zál ne - kem vi - gat.
2. Tedd le ci - gány a vo - nó - dat, hadd el a nó - tá - dat.

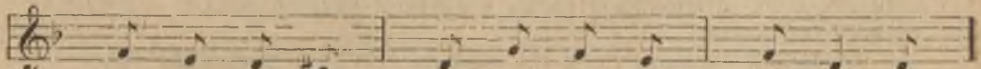
Hű - te - len lány esal - fa - sá - ga en - gam meg nem ri - kat.
A jó - kedv - be sem haf be - le ez a ne - héz bá - nat.

Ne - vet - gél - jen, szól - jon a húr, szól - jon a húr, mint a ma - dár,
Te - me - tő - be vi - gye - nek ki, ak - kor se sí - ras - son sen - ki,

esi - ese - reg - ve, ka - eag - va. Jó - ked - vé - ben sze - gény szí - vem,
csak a nó - ta köny - nyez - zen. És - kű - vő - jét ak - kor tart - sa,

sze - gény szí - vem, leg - a - lább meg - sza - kad - na.
mi - kor a hant tom - pán zu - hog fe - let - tem.

Emlébeszéd

az elesett diákhősök emléktáblájánál.

— A 10 éves találkozó alkalmából elmondotta: *vitéz Kiss Pál.* —

*Szeretve tisztelt Tanáraink,
Mélyen tisztelt Ünneplő Közönség,
Kedves Barátaim!*

Eljöttünk leróni egy parányát a lelkünkben élő hálaérzetnek hős osztálytársainkkal, szeretett bajtársainkkal szemben, kiknek a Hadakura e dicső elmúlást rendelte, hogy arany betűkkel legyen nevök a férfias bátorságot, a honszeretetet jelképező márványra vésvé. Mély megilletődéssel állunk itt, egykori osztálytársaik s bajtásaik és lelkünkben fájdalmas érzések dúlnak.

Nekem jutott a feladat, hogy megkíséreljem ez érzéseket szavakba önteni. Ha az Isten az ékesszólás fegyverével ruházott volna fel, úgy elkezdeném hős bajtársaink dicső tetteit ragyogó színekben elénkbe varázsolni. Elvezetném szeretve tisztelt Tanárainkat, a mélyen tisztelt ünneplő Közönséget s kedves Bajtársaimat a képzelet szárnyán a tíz év előtti csaták borzalmaiba, hol a halál árnyékában, a rémséges kinszenvedés, az élő pokol kapujában, megszűnt a magyar átkos széthúzás, közöny s csak a meleg bajtársi érzés uralta a lelkeket. Festői módon írnám le azt a nagyszerű ellentétet, hogy ifjú, szinte lányos arcú bajtársainktól, a háború a legkeményebb férfi idegeket is próbáratevő cselekedeteket követelt meg s e gyermeki lelkek mégis oly csodás módon állták meg helyöket s aratták a legszebb diadalokat elleneink felett s szereztek babért homlokukra.

Vagy szemük elé vetíteném a mai kor hőseinek nehéz helyzetét, mely a pillanatnyi szerencsés helyzet kiaknázásán kívül nemcsak a fajunkban lévő ősi vakmerőséget s egyéni bátorságot követeli meg, hanem az ezernyi körültekintést, az idegek s a test feletti állandó uralmat. Ékes szavakkal szólítanám ama gyermekarcú bajtárs példájának követésére, kinek ajkáról hét év alatt soha sem hallottuk a hazaszeretetet emlegetni, csak a szeme izzott, ha történelmünk nagy férfiaiinak emberfölötti erőfeszítéseiről, dicső eszményeinkről, ősi hagyományainkról volt szó és mégis ő volt az első, kit a sors a haza védelmére rendelt s oly férfihez illő módon állta meg helyét.

Elvezetném szeretve tisztelt Tanárainkat, a mélyen tisztelt ünneplő Közönséget s kedves Bajtársaimat egy-egy volhyniai, vagy galíciai elhagyott katonai temetőbe, hol már a korhadt fakeresztben nyoma sincs az alatta örök álmot alvó hősök tintaceruzával rárótt nevének, vagy egy-egy domboldalra, hol a muzsik még meg tudná jelölni a helyet a beszántott földön, hol volt alig egy évtizeddel ezelőtt egy tömegsír. Megkísérelném leírni ama halálkint, míg ifjúi lelkek eljutott az örökbéke honába.

Avagy színes szavakkal tárnám szemök elé a szomorú turáni végzetet, hogy nincs egy emberöltő, mikor dicső őseink által, nehéz küzdelmek árán megszerzett ezeréves honunk újra újabb és újabb

tanújelét ne követelné a vért áldozó honszeretetek: hogy Ti, drága hőseink, Isten tudja hányadik századai vagytok e szent hon hősi gárdájának. De ezek leírása a legragyogóbb poéta-lelket is nehéz feladat elé állítaná s csak a legszínesebb toll volna képes halvány visszfényt adni e szent dolgoknak.

Lehet, hogy beszédem a legszerencsétlenebb tárgy köréből választottam, de lelklímet égeti már rég mindaz, amit a Ti márványba vésett emléketek előtt el szeretnék mondani.

Visszamegyünk a ködös múltba, az emlékezés szárnyain Gyermekek voltunk, kicsiny VI-os gimnazisták, mikor a háború kitört. Valósággal két életet éltünk. Az egyiket a tudásnak szenteltük, de ha szívünkre tesszük kezünket, bevallhatjuk, talán nem is a fontosabbikat. Tanultunk, hogy gyarapodjék tudásunk, de nem azzal a szent lelkesedéssel, mint annak előtte. Akadályozott ebben a másik életünk, melyet teljesen betöltött a szemünk előtt lezajló világégés. Ha nem fenyegetett a feleléstől való félelem, összebújtunk a folyosó egy-egy boltíve alatt s meséltünk egymásnak lelkünket betöltő dolgokról. Ma sok sebesültet hoztak, vajjon hol vívni kemény csatát véreink, — ma menetzászlóaljok vonultak fel, ugyan hol tör elő a muszka, — ma ismét egy társunk vált hajléktalanná az orosz betörés miatt. Mindég volt közöttünk egy valaki, aki tudott új, hátborzongató híreket. Néha rózsaszín kártyákat hozott a posta s ilyenkor egész gyűrű fogta körül az olvasót.

Ha csak lehetett, elszöktünk az öreg falak mellől az állomásra új híreket hallani s kezdtünk kicsiny diák létünkre újságot olvasni. Ha közülünk egy-egy tehetősebb újságot vett, amint jött befelé, egyenkint jöttek elő az iskolakert mélyéből a kedves osztálytársak s mire az Alma Mater elé ért, már egy koszorú fogta körül a boldog tulajdonost s olvasták hangosan a harctéri híreket. Hogy ragyogott az a pár szem, ha győzelmi híreket hallottunk s örömmel ráztunk kezét búcsuzáskor, míg ha egy-egy veszteségről, újabb orosz betörésről adott hírt, elborult homlokkal, némán, köszönés nélkül osztottunk szét.

Egyszer csak azt vettük észre, egyre sűrűbben jött a rózsaszínű kártya, egyre fogyott a kedves arc körülünk Majd jött az idő s mindannyiunknak el kellett menni s ott a gyehenna tűzében, az idegtépő ágyútüzből, elszakítva a családi tűzhelytől, el a szeretett osztálytársaktól, az Alma Matertől, a teljes magunkra hagvatottságunkban megmozdult a lelkiismeretünk. Egy fájó kép tűnt örökkön szemünk elé, mint vízió, melynek szorongató érzésétől nem bírtunk szabadulni, a legrémesebb csaták tűzében sem. Engedjék meg szeretve tisztelt Tanáraink, mélyen tisztelt ünneplő Közönség, hogy e minket győtrő képet, most már Önök elé is vetítem.

(Vége köv.)

*-Abban nyilvánul meg az erény ereje, hogy olyan terhet is elbírt,
ami másnak elviselhetetlen nehéz.*

Opzoomer.

Pálya végén.

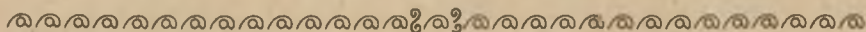
Az én utamon sok volt a rög,
Nehéz volt járnom egyenesen,
Volt, hogy elessem. de újra keltem, . . .
— Mert egy drága kéz fogta kezem.

Az én vállamon sok átok volt.
Büszkeségem az eget verte,
Csattogott, sújtott pogánydacon . . .
— De egy drága kéz leemelte.

Az én világom átkozott volt,
Nekem csak sebet, s könnyet adott
S én vérző szívvel tovább mentem, . . .
— Mert egy drága kéz simogatott.

— S most ifjú éltem fehér álmát,
Nagy, szent imáját,
E drága kéz elé hozom.
— S ha majd vállamon lesz a palást,
E drága kezét:
— **Megváltóm kezét megcsókolom.**

Béky Zoltán.

Az Enyészet jóslata.

Az ajkamon ma megfagyott a nóta
s letört a kedvem mókás rózsa-bokra:
egy százesztendős, görbe, ősz anyóka
— az Enyészet —
megfogta kezem',
belenezett

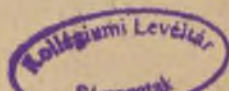
s elmerült a girbe-görbe, tarka barka, kusza ákom-bákomokba . . .

Sokáig olvasott fürkészve benne,
de végre elengedte kezemet
és hosszán, mélyen nézett két szemembe.
S mozdult ajka;
azt mondta halkan:
hogy ha majd a

sárga lomb hull, szűz virág hal, esztendőre én is . . . én is elmegyek . . .

Képes Géza.

Az egyetlen jó az, ami igaz. Makkai.

Mikor a ború is lelkesít.

A délelőtti nap tűzelőn vágott be a négyszögű kővel kirakott tornácba. A bejárattól jobbra fehérre meszelt kerti pad; némi árnyékot vetett rá az udvaron terpeszkedő eperfának néhány kinyúló ága. Langyos szellő tette elviselhetőbbé a meleget. Ha ez nincs, nagyon megrekedt volna a levegő, mert hiszen a nap az égen volt.

A nagy harang öblös hangja búgott végig az udvaron. Templomba hívogatta az ünnepszentelőket. Erős kopogással jött a kurátor, meg a komája. Elszoktak beszélgetni úgy templomig a tiszteletessel. Én még a szobában maradtam. Imádságokat kerestem ki. Megnéztem a bibliában, hogy jól jelöltem-e meg a textust. Kétszer is megkezdtem biztonság okából a predikációt, amit pedig a sok ismétlés következtében már szinte hátulról is tudtam. Mikor mindezekkel rendben voltam, kinéztem magam is kurátor urékhoz.

— Mert ez így tovább nem vezet jóra — ütődött fülemhez a lelkész szava.

A lelkész szemben állt híveivel, kik a padon ültek. A kurátor balra a komája: érdemes Gencsi József uram, meg jobbra. Halkan rábólintottak a lelkész beszédére, ezzel töltötték ki a szünetet.

Tisztességtudóan felálltak a köszönerségnél s utána zavartalanul kényelmeskedtek vissza a padra.

Megint csak a lelkész folytatta:

— Pedig mennyivel szebb lenne a világ, ha csakugyan szeretettel, megértéssel volnánk egymáshoz. Vegyük csak azt, ha egy udvarban többen laknak, milyen boldogság, ha mindnyájan jó emberek; amiben tudják, segítik egymást; nyugodtan fordúlhatnak ügyes-bajos dolgaikban egymáshoz, hisz jóakaratra találnak. Másrésről meg milyen átok, istenverés, ha folytonosan zsémbelnek, zsörtölődnek, egymás bosszantására vannak. Így van ez a gyülekezeti életben is. Gondolják csak el: milyen szép lehetne a mi életünk is, — hisz kevesen vagyunk —, ha megértő szeretet hatná át a gyülekezet tagjainak szívét!

— Úgy van, úgy — hagyta helyben nagy bólogatásokkal Gencsi uram —, de nincs itt mit kezdeni, tiszteletes úr, legfeljebb, no, a fiatalokkal — toldotta meg a szokott lemondással, megalkuvással.

— A mai fiataloktól ugyan ne várjon semmit — bökött rá a kurátor. Kiveszett azokból még a születészelet is, nem hogy egyéb... Tudok olyan családokról...

— Én is — hagyta rá a koma.

... ahol még az utolsó skatulya gyufára is a fiától kell kérni az embernek, pedig még maga is alig váltotta fel az ötödik X-et. A fiú parancsol mindenben. De ha még dolgozna!... Ha az én fiam volna, tudom Isten, kitekertem volna a nyakát már régen! S nem ez az egyedüli hely!

— Há'szen, ne menjünk tovább, így van a bátyámnál is — vetette utána Gencsi uram. — Szinte mán még feléjük sem szeretek

menni. A fiú ott se bánná, ha ma kén is apját eltemetni, vagy ki tudja, még maga is segítene, hogy hamarabb odajusson!

— S mindezt a világháború tette — fejezte ki mindhárunk meggyőződését a kurátor.

— Sok itt a végzendő munka — fűzte hozzá a lelkész.

Elgondolkozva hallgattam. Gyöngének éreztem magam, hogy az Élethez hozzászóljak.

* * *

Vonaton utaztam hazafelé. Sok utas volt. Gondoltam: le sem ülök, a következő állomásnál úgy is kiszállok. Valaki mögöttem megszólalt:

— Üljön le!

Hátrafordultam e szíves felhívásra. Tizennégy-tizenöt éves diákember-féle mosolygott reám.

— Nem ismer?

— Nem.

— Szentpéteryéknél találkoztunk.

— Lehet. Nem emlékszem.

— Édesapját is ismertem. Dicsérte magát.

— Hová utazik? — vettem elejét a reám nézve hizelgővé vált beszélgetésnek.

— Beregszászba. Most még csak úgy, látogatóba. Hogy töltötte a vakációt?

— Még ezt is kérdezheti? Persze, hogy jól. És maga? — kérdeztem gyanakodva.

— Jól. Csak hamar vége lett! — Mit is tudna egymásnak mondani két diák a vakációról?!

— Hanyadikba megy? — vettem fel újra a szót.

— Hát maga? . . . Nyolcadikba? — pótolta meg s szinte maga is félt, hogy sokat mondott.

— Nem, — feleltem, — a theologia utolsó évére

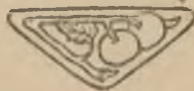
Végignéz rajtam, kissé megütközik s kaján mosolyt csalva ajkára vágja felém tizenöt év életbölcességének leszűrődött esszenciáját:

— Hogy lehet valakinek papi pályára menni?!

* * *

Vígan róttam az utat hazafelé. Lelkemben tüzes erővel lobogott fel a vágy: vajha már itt volna: menni győzni-győzni, vagy elégni!

Horkay László.

Ha az Isten iránt való szeretet tölti be a szívet, egy feladat sem marad elvégzetlenül, egy kötelesség sem teljesítetlenül.

Opzoomer.

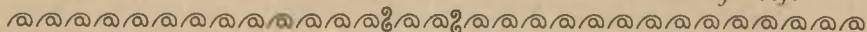
Ős tüzek mellett.

Tüzek mellett, hajh, tüzek mellett
Vártán állok én bús lovag,
Köröttem a mély éjszakában
Véres árnyak imbolyognak,
S pattognak a száraz venyigék :
Tört emlékek szívem paraszán,
Sírva tépem a múltak sebét,
Mégsem ébred az én szép hazám,
Mégfáradt az örök tusán.

Bolondos kedvem dalra késztet,
A táncot hozzá aprózom.
Nagyon megcsalt a zsvány élet,
Fujjad hát halálapródom,
És ha tetszik büszke Hadúrnak
Egy vad, dáridós, pogány alkony,
Szent érzésim lobbanva gyúlnak,
Mérgezett vérem mind kihajtom
S elbukom, de — lakodalmon.

Tüzek mellett, ős tüzek mellett
Figyelem, mit hoz a holnap?!
Tölts apródom és köszöntsük rá,
Valahol nekünk dobolnak.
Szítsad a lángot s tüzeld vérem,
Büszkén indulok hívó szódra,
Mіндеgy! . . . vesszek úgy, ahogy éltem
Tivornyás kedvvel, . . . meg megrogyva,
Hazátlanul, — bitangmódra.

Zsiros József.

Az országos ref. teológus konferencia

jún. 24—27. napjaiban volt városunkban. Itt jöttek össze teológus kollegáink e csonka ország különböző vidékeiről Budapestről, Debrecenből, Pápáról, sőt még Kolozsvárról is, hogy itt őszinte baráti ölelkezések között egymás lelkebe tekintsünk s a közös eszmény, közös cél érdekében egymással kezét fogjunk. Mert az volt itt a cél, s az lesz ezeken a konferenciákon mindenkor, hogy mindnyájan egyik legyünk.

24 én este társas vacsora keretében ismerkedtünk össze, melyen a pataki Kórus által nagy sikerrel előadott dalok meghitt, fesztelen, családi hangulatot teremtettek. Másnap kezdődött a konferencia. Előadásokat hallottunk a teológus élet elmélyítéséről, a megtérés

pszichológiájáról (Dr. Mátyás Ernő), az erdélyi egyházi életről, a teológusoknak a kis diákokhoz való viszonyáról, anyagi helyzetéről, barátságáról, továbbképzéséről (Dr. Csikesz Sándor) s a modern technika vívmányainak az egyházi életben való felhasználásáról. Közben kirándultunk Széphalomra, hol Kazinczy emlékének áldoztunk, Ujhelyben és Patakon vallásos délutánt rendeztünk.

Ha a konferenciának e nagy vonásokban megrajzolt külső képét tekintjük, minden változatossága, érdekessége és komolysága mellett is könnyen napirendre térhetnénk felette. De nem engedik ezt azok az élmények, tapasztalatok, melyekre mindenkinek bő alkalma volt. Itt tudtuk tájékozni magunkat, hogy hol állunk a mi meggyőződésünkkel, hitünkkel. Elénk tárultak a theologus élet problémái, melyeknek alaktalan sötétsége sokszor beárnyékolja mindennapi életünket s nyugtalanító kísérője napjainknak. Azok a gazdagon áradó hozzászólások, vitatkozások, melyek az egyes előadásokat követték, mutatták a konferencia életének eleveenségét, egyszersmind azt is, hogy a felmerült problémákat az élet szele csapta elénk. Olyan volt ez a konferencia, mint egy eltöltött munkás évnek utolsó felhullámzása. Itt kerestük az utat, próbálgattuk az eszközöket, melyek által a magunkbagyújtott értékeket mások számára is gyümölcsöztethetjük, itt kerestük a feleletet azokra a kérdésekre, melyeket a folyton változó élet viharzása vet elénk. Olyan jól esett látni, hogy nem voltunk egyedül, nem voltunk magunkra hagyva s ahol nem láttunk, professzori bölcs kezek világosságot gyújtottak. Szükség volt erre, mert sokszor homályban való tapogatózás képét kellett látnunk. Ahol értelmünk végesnek bizonyult, ott hitünkkel igyekeztünk a nehézségeket elhárítani.

A konferencia az újhelyi, pataki gyülekezetnek és a pataki teológus ifjúságnak a vendégszeretét élvezte, miért ezton is halás köszönetünket fejezzük ki.

Vajha ezáltal is előbbre vihettük volna Annak ügyét, Aki bennünket elhivott!

—i.

Tata—Poroszló.

Tatán és Poroszlón folyt le az idén a „Soli Deo Gloria“ Református Diákszövetség évi konferenciája, amelyre az ország legkülönbözőbb, legmesszebb fekvő iskoláiból jöttek össze a diákok s kötöttek élő, szent szövetséget az Úr Jézus Krisztussal!

Igen nehéz feladat hű képét adni beszámoló keretében két, méreteiben és hatásaiban oly felséges diákgyűlésnek, mint amilyen volt a „SDG“ szövetség tatai és poroszlói középiskolás konferenciája.

A konferenciákon képviselve volt az ország minden része. Főiskolánkat Tatán ketten, Poroszlón tízen képviselték.

A konferencia öt napig, július 1—5-ig tartott.

Minden reggel templomi könyörgésre hívta össze a harang a gyülekezetet és az ifjúságot egyaránt. Bevezető istentisztelet után a

konferencia tagjai bibliatanulmányozó csoportokra oszlottak és folyt a megbeszélés az imádságról. A reggeli istentiszteleteket és bibliatanulmányozásokat Tatán dr. Vass Vince pápai theol. professzor, Poroszlón Papp Géza a SDG országos titkára, konferenciái elnökök végezték, illetve foglalták össze.

Az előadásokat mindenkor nívós hozzászólások, sokszor heves viták követték. Csak néhány előadót emeljünk ki a sok közül. A tatai konferencián Gombos Lajos tábori lelkész: Teremtés vagy evolúció; Puskás György budapesti rendőrfőtanácsos: A biblia Isten szava; dr. Kovács I. István budapesti teológiai igazgató: A református diák a társadalomban; Szűcs Ernő budapesti főreáliskolai tanár: Csodák realitása címen tartotta előadását, a záró gyűlésen Töltéssy Zoltán PRC titkár beszélt: Pro Rege Christo címen. -- A poroszlói konferencián a következő előadások hangzottak el: Papp Géza: A diák a modern élet útvesztőiben; Bogdán Gyula, az „Órálló“ szerkesztője: Szükség, szegénység, nyomor; Záborszky János, „SDG“ Szövetség elnöke: Hogyan tanuljunk és mit? Tildy Zoltán tahitótfalusi lelkész: A holnap intelligens embere stb.

Felejthetetlen s megrendítő volt a szombat esti zárógyűlés, melyen a konferencia áldásairól számoltunk be.

Vasárnap délelőtt hálaadó istentisztelet volt urvacsora osztással kapcsolatosan!

Délután a konferencia a nagy jószág és áldozatkézség csekély hálája képen a konferencia tagjainak és vezetőinek együttes szereplői közreműködésével szépen sikerült vallásos ünnepélyt rendezett a vendéglátó gyülekezet számára mind két helyen s zárta le ez Isten-áldotta napokat.

A tatai és a poroszlói fehérfalú református templom óh, hány diáktestvérem élete számára vált mózesi csipkebokorrá, ahol találkozott az élet és üdvösség királyával!

A tatai és poroszlói konferencia számára a július 5-iki záró vallásos ünnepély nem befejezés, hanem diadalmas kezdet! Most indulnak majd el a „tatai és poroszlói fiúk“ „ama nemes harcot megharcolni“ Soli Deo Gloria!!!

Miles.

~~~~~

Búcsúzik a nyár.

Szinpompájától búcsúzik a nyár...
Fakóra szürkül, minden ami zöld;
... Tovaszállott a sok dalosmadár.

Rövid nappalok, hosszú éjszakák,
Fakul a fény — és nincs már napugár...
Köd lepi be a hegyeknek fokát.

Hideg szél fú... oly' borongós az ég...
De lelkem mélyén, csak a nyár zenél,

... S a szívemben az örök tavasz ég. *Radványi Sándor.*

Diákadomák.

Szeptember van ismét. Patakra igyekeznek két tógátus diák. — Változott a világ. Csaptól kétszer is át kell szállni Patakig. — A vonat nagy dübörgéssel robog be Ujhelybe. Felugrik a hordár. Meglátja a két diák hatalmas csomagját s a biztos zsákmány érzetében csap reá:

— Szabad lesz, kérem? — udvariaskodik s már kezében is van.

— Köszönjük, *nem vagyunk mi olyan gyengék*, — hangzik az önérzetes, de szerény válasz; mire megszégyenült tekintettel hagyja magukra csomagostul erős utasait.

*

Kérészy István tanár úr alakja elevenedik meg előttünk. Megtette olykor, hogy óra után odaszólt egyik avagy másik tanítványához erős orrhangján:

— Eljössz hozzám ebédre! Majd leülsz a lányom mellé!

A szíves meghívottat lefordított tányér várta a számára rendelt helyen s a fogásokhoz még fokozta étvágyát a „jó étvágyat“ kívánás, amihez járult aztán a végén, hogy még egészségére is kívánta az ebédet a tanár úr.

A szekundától való félelem miatt azért mindig akadt *kosztosa* a lencsések közül.

Gönczy György közlése.

*

Kérészy tanár úrnak volt egy másik kedves szokása is. Ha borús idő volt, azzal állított be az órára:

— Rosz idő van, menjetek haza!

(Ajánljuk a tanár uraknak szíves figyelmébe!)

Gönczy György közlése.

*

A magyar nyelv érdemes tanára teszi fel a kiegészítő kérdést az egyik maturandusnak:

— Olvasta az Eötvös „Falujegyzőjé“-t?

— Olvastam.

— Szép lány volt abban az a *Viola*?

— Igenis — feleli biztosan a jámbor.

— Köszönöm, elég lesz — szakadt vége az eszmeckerének.

A maturandus urat persze „elvágták“, mert hát *Viola bácsi* volt s még hozzá rablóvezér.

*

A latin tanár úr, ki szerette tanítványait zavarba hozni, kérdi az egyik maturandustól:

— A császárság korában ki volt a pontifex maximus felesége? (Természetesen a császárnő, minthogy a császár volt a pontifex maximus.)

A maturandus gondolkozik . . . verejtékezik. Végre felderül arca s e határozott néhány szót vágja ki:

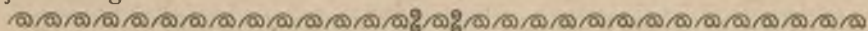
— *A Vesza szűz!*

Irodalom és kritika.

Gulyás József: Forgácsok. Sárospatak, 1920. 8r. 36. o.

A kutató Gulyás József tesz bizonyosságot a Forgácsokban hivatottságáról. A Forgácsok több értekezést foglal magában. Ezek közül legterjedelmesebb az első: Levélíró magyarok, amely három részből áll: Missilis prózai levelek, fiktív levelek, költői levelek. Mint érdekességeket említjük meg, hogy az első Magyarországon írott levél, amelyről tudunk, a Kun László 1280-ban írott latin nyelvű levele, az első magyar nyelvű levelet pedig Várady Aladár, Mátyás apródja írta 1481 körül Várady Miklós bodrogi főispánhoz. A török tisztok a XVI. és XVII. században magyarul leveleznek úgy a bécsi királlyal, mint a magyar urakkal, sőt Szinán és Kadiszada Ali a bécsi hadltanácsot arra is rákényszerítették, hogy az magyar nyelvű hivatalos levelet írjon nekik. — A második értekezés: Mohács a magyar költészetben, kiegészíti a Mohácsi Emlékkönyvben megjelent Mohács emléke költészetünkben című értekezést. — A harmadik értekezés: Jókai és a műdalok, kiegészítésül szolgál szerzőnek két már megjelent e nemű munkájához: „Jókai és a népdalok” és „Jókai és a kálvinista énekek”-hez. — A füzetben van még egy emlékbeszéd s Adalékok Petőfi színeskedéséhez stb. Ez az utóbbi lapunk legutóbbi számában már megjelent. A Forgácsoknak irodalomtörténeti szempontból van nagy jelentősége.

Egyleti élet.

A **Hittanhallgatók Egylete** Dr. Rácz Lajos akad. igazgatóval az élén f. hó 18 án tartotta alakuló közgyűlését s ezen ekként alakította meg tisztikarát: elnök: Karácsi Dezső IV. hh., alelnök: Horkay László IV. hh., titkár: Darányi Lajos III. hh., jegyző: Kovács József II. hh., pénztárnok: Főző László IV. hh., könyvtárnok: Szabó Gyula III. hh. Iratterjesztő Szakall János III. hh. lett, aki e téren már a múlt éven szép sikereket ért el.

A **Főiskolai Énekkar** folyó hó 15—16-án alakította meg tisztikarát. Elnök: Horkay László IV. hh., főprecentor: Nyitray Béla III. hh., alprecentor: Bencs Lajos

IV. hh., protokántorok: az I. tenorban Király Zoltán IV. hh., a II. tenorban Nyitray Dezső III. hh., az I. basszusban Főző László IV. hh., a II. basszusban Arday László III. hh. Az énekkar karnagya Kovács Béla helyettes ének és zenetanár.

Az **Akadémiai Olvasóegylet** Harányi István tanárelnök elnöklete alatt f. hó 17-én tartott közgyűlésén tisztikarát így választotta meg: elnök: Béky Zoltán IV. hh., jegyző: Darányi Lajos III. hh., pénztárnok: Bencs Lajos IV. hh., ellenőr: Főző László IV. hh. Könyvtárnokká még a múlt év végén Nagy József III. hh. választott meg. Dicséretes, hogy az

egylet az előző év folyamán 90 kötet könyvvel gazdagította könyvtárát.

A **Betegsegélyző-Egylet** megnyitó gyűlését f. hó 18-án tartotta dr. Kun Zoltán főiskolai orvos és Benke Kálmán főiskolai szenior elnöklete alatt. Az egylet tisztikara: elnök: dr. Kun Zoltán, alelnök: Benke Kálmán szenior, jegyző: Király Zoltán IV. hh., ellenőr: Béky Zoltán IV. hh. Az előző év 12,063.190 K többlettel záródott.

Az **Erdélyi Onképzőkör** f. hó 12-én tartotta alakuló-gyűlését Elekes Imre tanárelnök és Harsányi László, a múlt év végén megválasztott ifj. elnök, elnöklete alatt. Az egylet tisztikara: titkár: Policsek László VII., jegyző: Magyar Andor VII., főkönyvtárnok: Hubay Kálmán VIII., főpénztárnok: Halász Károly VIII., sakk- és ping-pong bizottsági elnök: Szilva Sándor VIII., alkönyvtárnok: Hubay Pál VII., pénztárnok: Pásztor Tivadar VII. o. t.

Az **I. Rákóczi György-Egylet** tisztikarát f. hó 17-én Elekes Imre tanárelnök s Horkay Barna, múlt év végén megválasztott ifj. elnök elnöklete alatt a következőkép választotta meg: titkár: Botos Ferenc VIII., jegyző: Képes Géza VII., pénztárnok: Tóth Lajos VII.,

könyvtárnok: Harsányi György VI. o. t.

Ifj. Sport-Egylet néven egyesült a KISOSZ és a Torna-Egylet. Tisztikarát f. hó 16-án tartott közgyűlésén ekként választotta meg: tanárelnök: Kiss Elek tornatanár, ifj. elnök: Nagy Barna VIII., titkár: Botos Ferenc VIII., alelnök: Magyar Andor VII., segédtitkár: Bertók János VII., szertáros: Halász Károly VIII., segédszertáros: Csontos Zoltán VII., pénztáros: Egressy Lajos VII., tornakapitány: Ráczevy József VIII., úszókapitány: Somody József VIII. o. t.

Az egylet f. hó 12-én d. u. 2 óraker úszóversenyt rendezett a Bodrogon. Eredményei: a 4 alsó osztályban 100 m-es mellúszás: 1. Herczeg László III., 2. Rác Rezső II. o. t., a 4 felső osztályban 100 m-es mell: 1. Némedy Gyula VI., 2. Pavletits Gyula VI., 100 m-es gyors: 1. Kovács Zoltán V., 2. Makó Zoltán VIII., 100 m-es hát: 1. Somody József VIII., 2. Tatár Lajos VI., 400 m-es gyors: 1. Korláth Ödön VIII., 2. Kovács Andor VII., 3×100 m-es vegyes staféta: 1. Némedy Gyula VI., Somody József VIII., László Gyula VI. 2. Ulics Andor VIII., Tatár Lajos VI., Kovács Zoltán V. o. t.

Hirek.

Előfizetési felhívás.

Az Ifjúsági Közlöny negyvenkettedik évfolyamának első számával köszöntünk be hozzád, kedves olvasó. Ifjú szívünk kitárul előtted ennek lapjain. Ez éven is a mosolygós lelkű, de életkomoly, a nótás-ajkú, fiatalosan könnyelmű, de melegszívű, ideálokért lelkesedő pataki diák fog hozzád beszélni. Ha azért érzed, hogy van szívedben egy

húr, amelyet megrezdít a mi szavunk, ha érzel valami közösséget ezzel a pataki diákkal, légy segítségünkre áldozatkészségeddel.

Előfizetést nyitunk a XLII. évfolyamra :

Egész évre 4 pengő (50.000 K)
Fél évre ... 2 „ (25.000 K)

(Békében az előfizetés 4 a. korona, illetve 2 a. korona volt.)

Első számhoz postautalványt melléktünk. Kérjük előfizetőinket előfizetési díjaik beküldésére. Aki pedig nem fogadja el lapunkat, kérjük, hogy a kiadóhivatal címére küldje vissza, hogy tudjuk magunkat műheztartani.

Tisztelettel

a Szerkesztőség.

Dr. Batta István

a főgimn. számtan fizika tanára, július 30 án hosszas szenvedés után meghalt 44 éves korában. Temetésén jelen volt a főiskola tanári kara s az előljáróság képviselőjében Janka Károly főiskolai gondnok. Az ifjúság a vakáció miatt nem kísérhette utolsó útjára a szeretett tanárt, ki hat évi pataki tanársága alatt oly közel férközött az ifjúság szívéhez. Áldott legyen emlékezetel!

Iskolánk köréből. A gimnáziumban a tanítások szept. 6-án már megkezdődtek. A kultuszminiszteri rendeletnek csak annyiban volt hatása, hogy sokan ahhoz szabták magukat s a beiratkozással elkéstek. Amennyiben a létszámot már véglegesnek lehet venni, I. osztályos van 66, II-os 68, III-os 62, IV-es 59, V-es 61, VI-os 60, VII-es 50, VIII-os 39, összesen 465. — A theológián az előadások 13-án kezdődtek meg. A theologusok létszáma 65, ebből I. éves 25, II. éves 11, III. éves 21, IV. éves 8. (Első évre 34 jelentkezett, de jelenleg csak 25 van Patakon.) Hozzánk is bekerült az első leánytheologus: Dóka Etelka. Kívánjuk, hogy az Úr,

aki őt e pályára elválasztotta, segítse hivatásában!

Igazgatók. A közigazgatási teendők végzését ezután felváltva a theol. és gimn. igazgatók fogják gyakorolni. Ebben az iskolai évben Csontos József a gimn. és közigazgató, az akad. igazgató pedig dr. Rácz Lajos.

Az évmelegítő ünnepély folyó hó 10 én d. e. 9 órakor volt az imateremben. Jelen volt a Főiskola két gondnoka: Dókus Ernő s Janka Károly s néhány igazgató-tanácsos. Az ünnepélyt a „Jövel Szentlélek Úr Isten“ kezdetű ének nyitotta meg. Utána Marton János theol. professzor imádkozott. A megnyitó beszédet Csontos József, ez évi gimn. és közigazgató tartotta, mely alkalmmal, mint 50 éves pataki diák szólt közvetlen s kedves szavakat az ifjúsághoz. A kórus énekelte a „Hiszekegy“-et. Ezután Janka Károly, főiskolai gondnok emlékezett meg kegyeletes s elismerő szavakkal Batta István gimn. tanárról, majd felkérte Jakob Károly és Hallgató Sándor tanárokat székfoglalójuk megtartására. Jakob Károly, a német nyelv tanára: „A főnév nemének

változásáról, különös tekintettel a verbászi nyelvjárára" c. terjedelmes dolgozatából olvasott fel részleteket, Hallgató Sándor, a természetrajz tanára pedig az: Ásványok circularis és ellyptikus polaryzációja c. értekezéséből. Az ünnepély a Himnusz közénekléseivel ért véget.

Ünnepélyes keretek között ment végbe a theol. akadémia új hallgatóinak felvétele f. hó 13-án. Jelen volt a felavatáson az egész theol. kar és theol. ifjúság. A XXV. zs. 1. versének éneklése s rövid ima után dr. Rác Lajos theol. igazgató szólt komoly bensőséggel az új hallgatókhoz. Figyelmeztette őket a benső hivatásra, amely nélkül pályájuk nem lehet eredményes. Krisztus keresztségének felvételére, a szolgálat, engedelmesség, szerénység, alázatosság, önmérséklés gyakorlására, életüknek nem a szabadoság, hanem a szolgálat szempontjából való értékelésére. Majd feltette a kérdést: vállalják-e, hogy életüket ilyen szempontoknak vetik alá? A hallgatók igenlő felelete után őket egyenként készszoítással akadémiai polgárokká fogadta.

Esküvő. Dr. Gesztelyi Nagy László, a Duna-Tiszaközi Mezőgazdasági Kamara igazgatója, lapunk volt szerkesztője, szives barátja és munkatársa, júl. 3-án tartotta esküvőjét dr. Nagy Jolánnal. Szívből gratulálunk!

Találkozó. Július 3-án 10 éves érettségi találkozóra jelentek meg: Bakóczy József jegyző, Csákberény; Brzorád Kornél vállalkozó, Sárospatak; vitéz gyöngyösi Kiss Pál gépészmérnök, dr. Lefkovic Erő ügyvéd, Miskolc; Molnár Béla s. lelkész, Tiszaszederkény;

dr. Móré Márton ügyvéd gyakor-nok, Sárospatak; Papszász József v. főszolgabíró, Füzérkomlós; Princz Tibor magánzó, Sárospatak; Vigh Lajos törvényt-széki jegyző, Budapest. A találkozó Molnár Béla szervezte. A jelenlevők megkoszorúzták az el-esett hősök emléktábláját, amely alkalommal vitéz Kiss Pál emlé-kezett meg kegyeletes szavakban elesett osztálytársairól.

Seniorválasztás. Az 1926—27. iskolai évre a június havi közis-kolaszéki gyűlés Benke Kálmán végzett hittanhallgatót, lapunk mult évi felelős szerkesztőjét vá-lasztotta meg. Ünnepélyes eskü-tétele f. hó 6-án volt a köziskola-szék előtt. Gratulálunk s kérjük Isten áldását működésére!

A dr. Batta István halála által megürült számtan-fizika tanári állásra a főiskola előljárósága Urbán Barna okl. tanárt hívta meg helyettesi minőségben az 1926—27. iskolai évre.

Tanulmányút. Bódy Dénes fő-gimn, vallástanár néhány hónapi tanulmányútra ment Németor-szágba és Schweizba. Helyettesi-tése belkörüleg történik.

Alapvizsga. A június 21—22-i alapvizsgára négyen jelentkeztek, kik közül jeles lett 1 (Szakall János), jó 2 és elégséges 1. A szeptemberi alapvizsga 7—8-án volt megtartva. A 8 jelentkező közül jeles lett 4 (Darányi Lajos, Mikes Zoltán, S. Nagy Lajos, Szabó Gyula), jó 1 és elégséges 2, egyből javításra utasított 1. Szeptember végén még egy alap-vizsga lesz azok számára, kik gyöngéledésük miatt a másodi-kon nem vehettek részt.

Káplánok. Azok, akik az első lelkészi vizsgát most tették le, a

következőkép helyezkednek el: Benke Kálmán főiskolai senior, Nagy József diósgyőr-vasgyári hitoktató, Oláh István sárospataki, Vacszy István munkácsi s. lelkész lesz. Ruzska Zsigmond és Széplaky Gyula katonai szolgálatra vonul be. Janka Géza Genfben, Erdélyi Zoltán pedig valószínűleg Zürichben fogja tanulmányait tovább folytatni. Isten áldó keze kísérje az ő munkáit!

Comenius könyvek. Végre visszakerült már rendeltetési helyére, a Főiskolai Könyvtárba, az a 4 Comenius könyv, melyeket a cseh Tud. Akadémia még 12 évvel ezelőtt kikölcsönzött. A csehek persze jobban szerették volna ezeket is megtartani! Sok huzavona után végre is diplomáciai úton Pestre kerültek a könyvek, ahonnan Harsányi István könyvtárnok f. hó 15-én hozta haza.

Eddig nem ismert Kazinczy-leveleket kutatott fel Harsányi István theol. tanár és főkönyvtárnok. A Magyar Tud. Akadémia bízta meg, hogy Kazinczy levelezéséhez a pótkötetet szerkessze. A Felvidék nagyobb városaiban járt köruton s 60 eredeti levelet sikerült összegyűjtenie. Ezek közül Kazinczyé 15, Kazinczyhoz írott 45.

A Sárospataki Ref. Lapok nyomán közöljük, hogy a főiskola júniusi igazgatótanácsi és tanári kari közebed és a 25 éves érettségi találkozó alkalmából a jelenlevők elhatározták, hogy a főiskola elhunyt tanárainak emlékéért egy-egy 100 pengős szorgalomdíj alapítvánnyal örökítik meg. Felhívják azért a volt tanítványokat s a főiskola minden barátját, hogy támogassák e nemes akciót s adományaikat, bármily kis összeg legyen is az, küldjék be „tanári

emlékalapítványok tőkéinek növelésére“ a főiskolai pénztár címére.

Személyi hírek. Örömmel értesülünk róla, hogy *Szabó Zoltán*, újhelyi hitoktató, a még csak a közelmúltban kikerült pataki diák, okt. 1-én, mint helyettes theol. tanár, megkezdte gyakorlati tárgyainak előadását. Szívesen várjuk s kérünk áldást munkájára. — *Nagy Béla* theol. professzor tartós szabadságon van egészsége helyreállítása végett. Helyettesítése belkörüleg folyik. — *Nagy S. Béla* lapunk volt főszerkesztője visszatért Strassburgból tanulmányútról s Sárospatakon lesz hitoktató. — *Ujszászy Kálmán* lapunk múlt évi főszerkesztője Glasgowban fogja tanulmányait folytatni.

A losonci theol. szemináriumot, mint halljuk, a csehszlovák kormány nem engedte megnyitni. A végleges tárgyalások f. hó 21-én lesznek. Igazán itt volna pedig már az ideje, hogy az egyház és állam között a viszonyok konszolidálódnának!

A konviktusban ez évre 270 ifjú kap ellátást. A Batta István halálával megüresedett felügyelői tisztre, amelyet eddig helyettesként Benkő Béla gimn. tanár töltött be, a köziskolai szék Szilágyi Benő gimn. tanárt jelölte s őt terjesztette fel megválasztásra az egyházkerülethez.

A gimn. internátusban újra 3 szoba nyílt meg. Harminc ifjú kap így jó lakást, legtöbbször még külön kedvezménnyel. Jóllehet az internátusi lakás még teljes díj fizetése mellett is kedvezmény: 80 pengő egy évre, mert hiszen kint a városban a lakás 160 pengőbe kerül. Internátusi felügyelő Dávid Zoltán gimn. tanár.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok a szerkesztőség címére küldendők. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

U J. Bridgeport. Megválasztásodhoz gratulálunk. Következő számunkban a hírek között megemlékezünk róla. Szíves üdvözlét!

Sz. I. Dayton. „Szóalj meg már rubintos virágom.” Üdv.

E. Gy. Budapest. Soraidat várjuk.

Z. P. és F. Z. Sopron Mi nem felejtkezünk el rólatok. Ha időtök engedi, irjatok!

Tiltakozás. Mi is tiltakozunk, hogy a költészet berkeibe így begázolt Írásait — legalább még egy darabig — őrizze a fiókjában.

Lapunk jelen számának megjelenése nyomda-technikai okokból késett.

„Féljétek és dicsőítsétek az Istent!”

Jel. 14., 7.

Fodrász-

és borbélymunkák

Sárospatak,
a Patikaközzel szemben.

legpontosabban eszközöltetnek

Dobozy István

a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Főző László IV. é. bh.

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.

40 év óta áll fenn
id. Szepessy István
sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss
péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Csicsery József
cserépkályhaüzeme
Sárospatak

mely Zemplénnvármegyében
a legrégebb és legnagyobb.
Alapított 1902-ben

Készít a sárospataki legfinomabb tűz-
álló kaolínból a legújabb modern stíl-
ben és kivitelben mindenféle színben
és nagyságban cserépkályhákat, kan-
dallókat és takaréktűzhelyeket. - To-
vábbá ócska kályhajavítások, átra-
kások vidéken is gyorsan és pon-
tosan eszközölte nek.

Kályhámért 10 évi jótállást vállalok
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

A m. kir. Koronaörség szállítója!

Cim:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

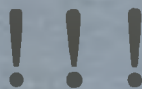
Kitüntetve Budapesten 1920-ban.

Koncz Ferenc

angol és francia cipész

S á r o s p a t a k,

Kossuth Lajos-ucca 29 ik szám.
(Ref. templomközzel szemben.)

Megrendelésre készít elsőrendű
férfi és női cipőket, csizmákat,
varrott és szegezett talppal a leg-
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-
vitelig, melyekből állandó raktára
is van. csakis elsőrendű anyagból,
szolid árak mellett. Javítások gyor-
san és gondosan eszközölte nek.

Ifj. Szepessy István

CUKRÁSZDÁJA
SÁROSPATAK,
(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi
torta és egyéb cukrász-
süteményeket.

Vidéki rendelések posta út-
ján rendelve is a legpon-
tosabban eszközölte nek.

Rádió állomás.

Vidékiek találkozóhelye!